

[Forsvarsministeren:]

ninger herom i dag, men blot sige, at i og for sig ville det vel være naturligt, om denne tale var blevet holdt på et tidligere tidspunkt. Spørgsmålet om at beslaglægge landbrugsjord er jo ikke blevet aktuelt efter den nuværende regerings tiltræden, det var i høj grad aktuelt under den foregående regering. Socialdemokratiet har, såvidt jeg ved, stort set fulgt den fremgangsmåde, som den tidligere regering ønskede anvendt, dog med en enkelt undtagelse, hvor den tidligere regering havde ønsket at acceptere en ordning, hvorved der i erstatning fra staten blev betalt 4—5 gange den værdi, ejendommen var ansat til i skat. Det syntes vi var lidt voldsomt, men det løste i hvert fald det problem, om der skulle udbetales en erstatning så stor, at ejerne kunne få nye ejendomme svarende til dem, de måtte afstå. Jeg vil tro, at der var nogen, for at sige det blidt, der har fået en afgørelse af den karakter, at de kunne erhverve en ejendom bedre end den, de før var i besiddelse af. Så kan man jo diskutere, hvorvidt det er den rigtige fremgangsmåde eller ikke. Vi tog dengang det standpunkt, at det var ikke den rigtige fremgangsmåde. Vi vil gerne yde fuld erstatning og lidt til, men på den anden side må der naturligvis også være en grænse for, hvor langt man kan gå, når det drejer sig om en erstatning, der til syvende og sidst skal betales af skatteyderne.

Men jeg skal i dag give det ærede medlem hr. Ninn-Hansen og andre medlemmer det løfte, at under den nuværende regering skal den gode landbrugsjord i hvert fald blive skånet i samme omfang som under den tidligere regering og, hvis der er mulighed derfor, i endnu højere grad.

Med disse bemærkninger skal jeg slutte af, idet jeg gerne vil tilføje et stiltfærdigt håb om, at den behandling, der skal foregå i udvalget, må blive forholdsvis hurtig, fordi denne lovgivning foreslås af hensyn til problemer, som vi gerne skulle have løst i en overskuelig fremtid. Jeg gentager, hvad jeg begyndte med at sige, at medlemmerne af udvalget kan få alle de oplysninger, som denne lovgivning giver rimelig anledning til, men jeg henstiller, at man ikke forsinker lovforslagets færdigbehandling ved at stille omfattende krav om oplysninger, som ikke

er nødvendige for at kunne tage en klar stilling til de problemer, der her foreligger.

Fuglsang: Det er sådan set med en vis tilfredsstillelse, jeg konstaterer, at forsvarsministeren, som altid, flygtede hinsides dette lands grænser, fordi jeg føler, at jeg er ikke helt så dårligt kørende. Der må jo være visse årsager til, at man søger at komme væk fra de konkrete problemer her. Hvorfor i alverden gør ministeren det? Det er for det første ikke det spørgsmål, vi diskuterer, som ministeren kom ind på. Men for det andet aner jeg intet om, hvad der findes af flyvepladser og militære ekspropriationer hinsides det, man kalder jerntæppet, og jeg har en berettiget grund til at tro, at ministeren aner lige så lidt derom. Hvorfor skal man diskutere på dette grundlag? Kun for at komme væk fra det aktuelle emne!

Den højtærede forsvarsminister bebrejdede mig, at jeg ikke ventede med at omtale sagerne i Slagelse og Fredericia, indtil ministeren havde været i de to byer. Ja, men det, jeg nævnte, var ting, der *var* foregået dernede. Der var sket det, at lodsejerne havde fået to timer til at tage stilling til planerne, eller de var blevet afhentet i biler og kørt direkte til kasernen, og når jeg fremsatte et konkret ønske om et kontrolorgan af landbrugets egne folk, var det, fordi jeg dermed ønskede at hemme denne udvikling. Men det har jeg ikke fået noget svar på.

Søren Olesen: Jeg er ikke i tvivl om, at den højtærede forsvarsminister vil begrænse ekspropriationerne mest muligt, og at han også såvidt muligt vil søge at anbringe de militære øvelsespladser på sådanne steder, hvor de er til mindst gene. Men når jeg udtalte, at det var vanskeligt for offentligheden at afgøre, hvorvidt beslaglæggelsen af jord til militære formål var mere eller mindre nødvendig, og at det også kunne være vanskeligt for tingets medlemmer at afgøre dette, og så tilføjede, at forsvarsministeren måske også kunne være lidt vanskeligt stillet i så henseende, så ville jeg naturligvis ikke dermed bestride ministerens sagskundskab. Jeg syns dog ikke, det kan være en fornærmelse at mene, at det kan være mere vanskeligt for en civilt uddannet mand end for de militære myndigheder at bedømme disse forhold, og jeg lagde også